

[Kristen Amby.]

er mine Kolleger andre end de konservative Rigsdagsmænd? Ja, her har man jo det bedste Bevis paa, hvad jeg sagde før. Den Anskuelse er altsaa gældende, at vi kan kun være Repræsentanter for nogle Arbejdsgivere af den ene eller den anden Art. Hvad er det for noget Snak!

Saa frématurer det ærede Medlem — men det er jo næsten umuligt at diskutere med det ærede Medlem, naar man lige har staaet og sagt, hvad man i øvrigt sagde i sin Tale, og nu understreger, uden at det ærede Medlem tager Hensyn til det! Jeg har udtrykkelig knyttet de to Ting til hinanden, Arbejdernes Løn og andre Vilkaar og saa dette, at Landbruget fik saadanne Produktionsvilkaar, at Lønnen kan afkastes. Det har jeg sagt. Nu siger det ærede Medlem: Ja, men giv os først Produktionsvilkaarene, saa skal vi nok give Lønnen. (*Hartvig Frisch*: Saa vidt muligt). Ja, jeg har hørt det. Vi skal nok give Lønnen! Hertil vil jeg sige, at det har man da ingen Sikkerhed for — hvor har man den? Og dernæst siger det ærede Medlem, at det kan kun ske paa Frihedens Basis. Hvorfor det? Kan man virkelig mene — ja, det mener jo det ærede Medlem —, at Erhvervet over for Stat og Samfund kan stille Krav af den ene eller den anden Art, Krav, hvis Indhold jeg ikke i Enkeltheder er enig med det ærede Medlem om, men hvis generelle Hensigt jeg er enig med det ærede Medlem om, Krav, der gaar ud paa, at Landbruget skal have Vilkaar, der svarer til det øvrige Samfunds, uden samtidig at sige: Men saa vil vi stille Sikkerhed for, at det ogsaa kommer dem, der arbejder i Bedrifterne, til gode. Det har dog Arbejdsgiverne i alle øvrige Erhverv forstaaet. Men naar det ærede Medlem siger noget saadant, er det jo, at det sker, som jeg godt forstaaer, at det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch, naar han taler om disse Ting, siger med et Skin af Ret, at vi ser jo, hver Gang et saadant Spørgsmaal dukker op, en Front danne sig.

Hvorfor skal det Erhverv, det ærede Medlem tilhører, have en saadan eksklusiv Stilling, at her skal det være hver enkelt Sag at afgøre suverænt og frit dette Spørgsmaal? Hvorfor? Dette Erhverv har jeg en Kærlighed til, som jeg ikke tror er mindre end det ærede Medlems, jeg kender det ikke tilfældigt, fra oven, men fordi jeg er født i det og har arbejdet i det i min Ungdom og Manddom. Men jeg kan ikke se, at dette Erhverv i et moderne Samfund skal have en eksklusiv Stilling helt anderledes end alle

andre... (*J. S. Foget*: Det er ogsaa det, vi hævder!). Nej, det er netop det, det ærede Medlem forbeholder sig, naar han vil, at Staten skal skaffe Erhvervet bestemte Vilkaar, men paa den anden Side alligevel vil være stillet fuldstændig frit med Hensyn til dette centrale Spørgsmaal, og det kan jeg ikke erkende Rigtigheden af.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. J. S. Foget har Ordet for en kort Bemærkning.

J. S. Foget: Jeg vil lykønske Regeringspartierne til den nye Tilhænger af den Anskuelse, at Landbruget for at faa rimelige Arbejdsvilkaar igen skal stille Sikkerhed og Garantier for, at de betaler visse tarifmæssige Lønninger. Det var jo det, det ærede Medlem her docerede, det er den Anskuelse, Regeringspartierne Gang paa Gang har fremhævet, og det er altsaa lidt efter lidt ved at blive konservativ Anskuelse.

Det ærede Medlem spørger: Hvor har man Sikkerhed for, at Landbruget vil give rimelige Lønninger? Ja, jeg troede, at det ærede Medlem var en saa ophøjet Politiker, at han selv kunde se det, men naar han nu spørger mig, som han i Forvejen har erklæret ikke er Politiker, vil jeg gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at man har vedtaget en Sociallov, som nok skal sørge for det Spørgsmaal. Vi har Gang paa Gang set, at Regeringspartierne behersker Organisationssystemet saa godt, at det sørges der ganske givet automatisk for i det Øjeblik, Landbruget har Betalingsevne.

Det ærede Medlem hævder, at Landbruget forlanger en Særstilling. Nej, man har givet Landbruget en Særstilling, man har skabt Højkonjunkturer i Byerne, men Dumpingforanstaltninger over for Landbruget, der gør, at dette Erhverv maa arbejde under et ganske andet Pristal, under ganske andre Vilkaar end andre Samfundsborgere. Man har altsaa givet Landbruget en Særstilling, og det er den Særstilling, vi vil forsøge paa at hjælpe Landbruget ud af.

Her er jo ikke Tale om, at vi ønsker, at Landbruget skal staa som en Stat i Staten, tværtimod. Landbruget udfører sin Produktion med en Pligtfølelse, som er beundringsværdig, thi hvis Landbruget ikke gjorde det, vilde hele Samfundsmaskineriet gaa i Staa. Men Landbruget har, som jeg beviste med mine Tal, ikke faaet noget som helst i Løn herfor, saa længe Regeringen Stauning-Munch har været ved Magten. Derfor er det ret interessant at lægge Mærke